

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (druga izba)

z dnia 8 czerwca 2016 r.*

Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego przedstawiającego symbol pokoju — Wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego — Niedochowanie terminu do wniesienia skargi do Sądu

W sprawie T-583/15

Monster Energy Company, z siedzibą w Corona, Kalifornia (Stany Zjednoczone), reprezentowana przez P. Brownlowa, solicitor,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Unii Europejskiej ds. Własności Intelktualnej (EUIPO), reprezentowanemu przez D. Gąję, działającego w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana,

mającej za przedmiot skargę na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 17 lipca 2015 r. (sprawa R 2788/2014-2), dotyczącą rejestracji oznaczenia graficznego przedstawiającego symbol pokoju jako unijnego znaku towarowego,

SĄD (druga izba),

w składzie: E. Martins Ribeiro, prezes, S. Gervasoni i L. Madise (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

po zapoznaniu się ze skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 5 października 2015 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 6 listopada 2015 r.,

uwzględnwszy, że w terminie trzech tygodni od dnia powiadomienia stron o zakończeniu pisemnego etapu postępowania nie wpłynął żaden wniosek o wyznaczenie rozprawy, i postanowiwszy zatem w zastosowaniu art. 106 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem orzec w przedmiocie skargi bez przeprowadzenia ustnego etapu postępowania,

wyduje następujący

* Język postępowania: angielski.

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

- 1 W dniu 21 listopada 2012 r. skarżąca, Monster Energy Company, dokonała w Urzędzie Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2009, L 78, s. 1) zgłoszenia do rejestracji następującego oznaczenia graficznego:

- 2 Towary, dla których wystąpiono o rejestrację, należą do klas 5, 30 i 32 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., ze zmianami.
- 3 Decyzją z dnia 8 maja 2013 r. ekspert odmówił zarejestrowania zgłoszonego znaku towarowego na podstawie art. 7 ust. 1 lit. b) i art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 w związku z zasadą 11 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1995, L 303, s. 1), ze zmianami.
- 4 W dniu 8 lipca 2013 r. skarżąca odwołała się na podstawie art. 58–64 rozporządzenia nr 207/2009 od decyzji eksperta do EUIPO.
- 5 Decyzją z dnia 11 grudnia 2013 r. (zwaną dalej „pierwszą decyzją”) Pierwsza Izba Odwoławcza EUIPO oddaliła to odwołanie.
- 6 Za pośrednictwem faksu z dnia 23 czerwca 2014 r. skarżąca podniosła przed EUIPO, że przy okazji sprawdzania stanu zaawansowania sprawy odkryła, iż Pierwsza Izba Odwoławcza wydała pierwszą decyzję, jednakże twierdziła ona, że nie otrzymała żadnego powiadomienia o tej decyzji. W rezultacie skarżąca zażądała, by w tym przypadku rozpoczął bieg nowy termin zaskarżenia, tak by mogła ona ewentualnie wnieść do Sądu skargę na tę pierwszą decyzję.
- 7 Wiadomością elektroniczną z dnia 2 lipca 2014 r., wobec braku odpowiedzi na faks z dnia 23 czerwca 2014 r., skarżąca podtrzymała swoje żądanie, składając w EUIPO zażalenie.

- 8 W drodze wiadomości elektronicznej z dnia 10 lipca 2014 r. wydział zażeń działu ds. kontaktów z użytkownikami EUIPO odpowiedział skarżącej, że pierwsza decyzja została doręczona jej za pośrednictwem faksu w dniu 20 grudnia 2013 r. zgodnie z tym, co wynikało z raportu transmisji urządzenia wykorzystanego do wysłania, który to raport zawierał, poza datą, godziną i numerem adresata, wzmiankę „OK”. Dodał on zasadniczo, że Sąd jest właściwy do rozpoznania skargi na tę pierwszą decyzję i że to on oceni dopuszczalność wniesionej skargi w świetle przedstawionych mu okoliczności i dowodów.
- 9 Za pośrednictwem faksu z dnia 15 lipca 2014 r. sekretariat izb odwoławczych potwierdził skarżącej treść raportu transmisji faksu wykorzystanego do doręczenia pierwszej decyzji i wskazał, że EUIPO nie może wyznaczyć nowego terminu zaskarżenia.
- 10 W kolejnych tygodniach doszło jeszcze między skarżącą a jednostkami EUIPO do wymiany dalszych pism i ostatecznie skarżąca podjęła dwa równoległe względem siebie działania.
- 11 Z jednej strony zaskarżyła do Sądu pierwszą decyzję, składając w dniu 18 sierpnia 2014 r. w sekretariacie Sądu skargę zarejestrowaną pod sygnaturą T-633/14.
- 12 Z drugiej strony w tym samym dniu złożyła ona w EUIPO wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego w rozumieniu art. 81 rozporządzenia nr 207/2009.
- 13 W tym ostatnim wniosku skarżąca, celem doprowadzenia do przywrócenia jej prawa do zaskarżenia pierwszej decyzji przed Sądem i sprawienia, by jej zgłoszenie unijnego znaku towarowego pozostało wpisane do rejestru EUIPO przez cały czas postępowania przed sądem Unii Europejskiej, przedstawiła wszystkie okoliczności i wydarzenia, które doprowadziły do zapoznania się przez nią z tą decyzją dopiero w dniu 17 czerwca 2014 r. pomimo wszelkiej wykazanej przez nią uważności. Powiadomienie o pierwszej decyzji nie dotarło do niej w dniu 20 grudnia 2013 r. EUIPO powinien zatem wskazać, że dochowanie terminu do wniesienia skargi do Sądu należy oceniać, przyjmując 17 czerwca 2014 r. jako dzień rozpoczęcia biegu tego terminu, a także wpisać ponownie do swojego rejestru przedstawione przez skarżącą zgłoszenie unijnego znaku towarowego.
- 14 Pismem z dnia 29 sierpnia 2014 r. sekretariat izb odwoławczych wskazał, że nie można było uwzględnić złożonego przez skarżącą wniosku o przywrócenie stanu poprzedniego, ponieważ art. 81 rozporządzenia nr 207/2009 dotyczy wyłącznie terminów mających zastosowanie do EUIPO, a nie terminów obowiązujących w Sądzie, że raport transmisji wykorzystanego faksu potwierdzał doręczenie pierwszej decyzji w dniu 20 grudnia 2013 r. i że obecnie to Sąd, do którego wpłynęła już skarga, jako jedyny powinien wypowiedzieć się w tej kwestii.
- 15 W dniu 28 października 2014 r. skarżąca zaskarżyła przed EUIPO pismo sekretariatu izb odwoławczych z dnia 29 sierpnia 2014 r. Odwołanie to zostało uzupełnione w dniu 31 grudnia 2014 r. pismem rozszerzającym, w którym poza uchyleniem pisma sekretariatu skarżąca domagała się ponownego rozpatrzenia jej wniosku o przywrócenie stanu poprzedniego.
- 16 Postępowanie toczyło się dalej do momentu wydania w dniu 17 lipca 2015 r. przez Drugą Izbę Odwoławczą EUIPO decyzji odrzucającej wniesione do niej przez skarżącą odwołanie jako niedopuszczalne (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”). Decyzja ta została doręczona skarżącej w dniu 5 sierpnia 2015 r.
- 17 W zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza przypominała niektóre z przepisów rozporządzenia nr 207/2009 dotyczących środków odwoławczych od decyzji poszczególnych instancji EUIPO, a mianowicie art. 58 ust. 1 oraz art. 65 ust. 1 i 5 tego aktu. Przywołała ona również treść art. 81 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia, który definiuje ogólny zakres stosowania procedury *restitutio in integrum*.

- 18 Izba Odwoławcza wskazała następnie, że pismo sekretariatu izb odwoławczych z dnia 29 sierpnia 2014 r. nie jest decyzją pochodzącą od wydziału pierwszej instancji EUIPO stanowiącą akt zaskarżalny na podstawie art. 58 rozporządzenia nr 207/2009, a zatem odwołanie było niedopuszczalne.
- 19 Dodała, że w każdym wypadku art. 81 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 nie znajduje zastosowania w tym przypadku. Izba Odwoławcza uznała się za niewłaściwą do orzeczenia w przedmiocie wniosku, podkreślając w istocie, że powyższy przepis dotyczy sytuacji, w których termin nie mógł zostać dotrzymany „względem Urzędu”, natomiast skarżąca domagała się przywrócenia swych praw w odniesieniu do terminu względem Sądu, aby wnieść do tego ostatniego skargę, czyli w ramach postępowania, które nie toczy się przed EUIPO. W tym zakresie Izba Odwoławcza nie zgodziła się z przedstawioną przez skarżącą interpretacją, zgodnie z którą termin wskazany w omawianym przepisie należy rozumieć jako termin „dotyczący” EUIPO lub „mający związek z” EUIPO, czyli, inaczej mówiąc, obliczany względem każdego aktu EUIPO.
- 20 Izba Odwoławcza dodała także, że przed Sądem zawisła jest skarga skarżącej na pierwszą decyzję i że okoliczność ta potwierdza brak właściwości izby odwoławczej do orzekania w przedmiocie wniosku o przywrócenie stanu poprzedniego.
- 21 Postanowieniem z dnia 9 września 2015 r., *Monster Energy/OHMI* (Przedstawienie symbolu pokoju) (T-633/14, niepublikowanym, EU:T:2015:658), Sąd odrzucił skargę na pierwszą decyzję jako oczywiście niedopuszczalną z powodu przekroczenia terminu do jej wniesienia. Postanowienie to było przedmiotem odwołania do Trybunału. Postanowieniem z dnia 4 maja 2016 r., *Monster Energy/EUIPO* (C-602/15 P), Trybunał w części odrzucił, a w pozostałym zakresie oddalił to odwołanie.
- 22 W tych właśnie okolicznościach w dniu 5 października 2015 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.

Żądania stron

- 23 Skarżąca wnosi do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
 - przekazanie sprawy Drugiej Izbie Odwoławczej EUIPO celem orzeczenia co do istoty w przedmiocie wniosku o przywrócenie stanu poprzedniego;
 - obciążenie EUIPO kosztami postępowania.
- 24 EUIPO wnosi do Sądu o:
- oddalenie skargi;
 - obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

- 25 Skarżąca wnosi zasadniczo cztery zarzuty na poparcie swojej skargi. Po pierwsze, Izba Odwoławcza naruszyła jej zdaniem art. 58 rozporządzenia nr 207/2009, uznając, że pismo sekretariatu izb odwoławczych z dnia 29 sierpnia 2014 r. nie mogło stanowić przedmiotu odwołania na podstawie tego przepisu. Po drugie, Izba Odwoławcza naruszyła art. 65 ust. 5 tego rozporządzenia, potwierdzając, że datą doręczenia pierwszej decyzji, którą należało przyjąć do obliczenia terminu wniesienia skargi do Sądu, był dzień 20 grudnia 2013 r. Po trzecie, Izba Odwoławcza naruszyła także art. 81 wspomnianego

rozporządzenia, stwierdzając, że artykuł ten nie stosuje się do sytuacji, w których wnosi się o przywrócenie terminu do wniesienia skargi do Sądu, i w rezultacie uznając się za niewłaściwą do zastosowania tego przepisu w niniejszej sprawie. Wreszcie, po czwarte, Izba Odwoławcza uchyliła się od orzeczenia w sprawie i naruszyła art. 75 przywoływanego rozporządzenia, gdyż nie wypowiedziała się – a zatem nie uzasadniła zaskarżonej decyzji w tym względzie – w przedmiocie drugiego żądania, przypomnianego w pkt 13 powyżej, które było zawarte we wniosku o przywrócenie stanu poprzedniego i zostało powtórzone w skierowanym do Izby Odwoławczej piśmie rozszerzającym, a mianowicie żądania dotyczącego ponownego wpisania do rejestru EUIPO jej zgłoszenia unijnego znaku towarowego na czas rozpatrywania jej skargi przez sąd Unii.

- 26 Analizę niniejszej skargi należy rozpocząć od rozpoznania ostatniego zarzutu, dotyczącego uchylenia się od orzeczenia w sprawie i braku uzasadnienia zaskarżonej decyzji.

W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego uchylenia się od orzeczenia w sprawie i braku uzasadnienia

- 27 Skarżąca przedstawiła przed EUIPO wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego dotyczący terminu do wniesienia skargi do Sądu, wskazując, że wskutek odmowy ponownego rozpoczęcia biegu tego terminu w dniu 17 czerwca 2014 r. utraciła ona nie tylko prawo do wniesienia skargi do sądu Unii, ale również prawo do utrzymania swego zgłoszenia unijnego znaku towarowego. W ramach żądań zawartych we wspomnianym wniosku wyraźnie domagała się ona orzeczenia, że termin do wniesienia skargi do Sądu zaczął ponownie biec od dnia 17 czerwca 2014 r., i ponownego wpisu jej zgłoszenia unijnego znaku towarowego do rejestru EUIPO na czas rozpatrywania jej skargi przez sąd Unii. Skarżąca podtrzymała swoje argumenty i żądania w skierowanym do Izby Odwoławczej piśmie rozszerzającym.
- 28 W skardze do Sądu skarżąca podkreśla, że w zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza nie wypowiedziała się w przedmiocie jej żądania związanego z drugim z praw wymienionych w pkt 27 powyżej, dotyczącego ponownego wpisu do rejestru EUIPO jej zgłoszenia unijnego znaku towarowego na czas rozpatrywania jej skargi przez sąd Unii. A fortiori zaskarżona decyzja nie zawiera żadnego uzasadnienia w tym względzie, co zdaniem skarżącej stanowi naruszenie istotnego wymogu formalnego, który uniemożliwia jej skuteczną obronę jej praw w tym zakresie. Wnosi ona do Sądu o orzeczenie w przedmiocie wspomnianego żądania, dodając, że wskazany brak uzasadnienia niekorzystnie wpływa na zdolność Sądu do przeprowadzenia kontroli zgodności z prawem zaskarżonej decyzji.
- 29 Uchylenie się od orzeczenia w przedmiocie żądania może prowadzić do stwierdzenia nieważności, przynajmniej częściowej, decyzji izby odwoławczej [zob. podobnie wyrok z dnia 2 lipca 2002 r., SAT.1/OHIM (SAT.2), T-323/00, EU:T:2002:172, pkt 19].
- 30 W niniejszej sprawie, jak przypomniano w pkt 27 powyżej, skarżąca w ramach wniosku o przywrócenie stanu poprzedniego dotyczącego terminu do wniesienia skargi do sądu przedstawiła przed EUIPO żądanie mające na celu ponowne wpisanie do rejestru jej zgłoszenia unijnego znaku towarowego na czas rozpatrywania jej skargi przez sąd Unii, a zatem powiązała to żądanie z wnioskiem dotyczącym terminu.
- 31 Ponieważ Izba Odwoławcza potwierdziła stanowisko sekretariatu izb odwoławczych, zgodnie z którym procedura restitutio in integrum nie podlega stosowaniu w odniesieniu do terminu wniesienia skargi do Sądu, żądanie ponownego wpisania do rejestru EUIPO zgłoszenia unijnego znaku towarowego, powiązane z wnioskiem o to, by nowy termin wniesienia skargi do Sądu zaczął biec w dniu 17 czerwca 2014 r., w sposób konieczny zostało oddalone. A zatem nie mamy tu do czynienia z uchyleniem się przez Izbę Odwoławczą od orzeczenia w przedmiocie wniosku o przywrócenie stanu poprzedniego, w którym wystąpiono do niej z omawianym żądaniem ponownego wpisania do rejestru.

- 32 Powyższemu stwierdzeniu nie przeczy okoliczność, wskazana w odpowiedzi na skargę EUIPO, że dokonane przez skarżącą zgłoszenie unijnego znaku towarowego korzysta obecnie w rejestrze ze statusu „odwołanie w toku”, a zatem nie ma przy nim wpisu „zgłoszenie odrzucone”. EUIPO stwierdził bowiem, niezależnie od ram wniosku o przywrócenie stanu poprzedniego, że odmowa rejestracji omawianego znaku towarowego była przedmiotem zaskarżenia przed sądem Unii i wywiódł z tego jako konsekwencję, że zgłoszenie do rejestracji powinno widnieć w rejestrze ze wskazaniem statusu „odwołanie w toku”.
- 33 Co się dotyczy podnoszonego braku uzasadnienia, należy przypomnieć, że zgodnie z art. 75 rozporządzenia nr 207/2009 decyzje EUIPO zawierają określenie przyczyn, na których są oparte. Ten obowiązek uzasadnienia, wypływający również z art. 296 TFUE, jest przedmiotem utrwalonego orzecznictwa, zgodnie z którym uzasadnienie winno ukazywać w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie autora aktu, tak by z jednej strony umożliwić zainteresowanym skuteczne skorzystanie z ich prawa do zażądania sądowej kontroli zaskarżonej decyzji, a z drugiej strony pozwolić sądowi Unii na przeprowadzenie kontroli zgodności z prawem tej decyzji. Nie ma jednak wymogu, by uzasadnienie wyszczególniało wszystkie istotne elementy faktyczne i prawne. Kwestię tego, czy uzasadnienie decyzji spełnia te wymagania, należy bowiem oceniać w świetle nie tylko jego brzmienia, lecz także jego kontekstu, jak również całości przepisów prawnych regulujących daną dziedzinę [wyroki: z dnia 29 lutego 1996 r., Komisja/Rada, C-122/94, EU:C:1996:68, pkt 29; z dnia 28 stycznia 2016 r., Gugler France/OHIM – Gugler (GUGLER), T-674/13, niepublikowany, EU:T:2016:44, pkt 52]. Jednocześnie wymóg uzasadnienia należy oceniać w zależności od okoliczności danego przypadku, a w szczególności treści danego aktu i charakteru przywołanych motywów, co oznacza, że nie zawsze konieczne jest zajęcie wyraźnego stanowiska w odniesieniu do wszystkich kwestii poruszanych przez zainteresowanych lub będących przedmiotem ich pytań [wyrok z dnia 30 marca 2000 r., VBA/Florimex i in., C-265/97 P, EU:C:2000:170, pkt 93; zob. także podobnie wyroki: z dnia 30 listopada 2000 r., Industrie des poudres sphériques/Komisja, T-5/97, EU:T:2000:278, pkt 199; z dnia 9 grudnia 2010 r., Tresplain Investments/OHIM – Hoo Hing (Golden Elephant Brand), T-303/08, EU:T:2010:505, pkt 46].
- 34 *Co się dotyczy podnoszonego braku uzasadnienia, należy stwierdzić, że zaskarżona decyzja zawiera uzasadnienie, zgodne z wymogami przypomnianymi w pkt 33 powyżej, które pozwala zrozumieć rozumowanie Izby Odwoławczej i sporządzić jego zwięzłe podsumowanie, takie jak to przedstawione w pkt 17–20 powyżej. Jeżeli Izba Odwoławcza nie uzasadniła odrębnie oddalenia żądania ponownego wpisania zgłoszenia unijnego znaku towarowego do rejestru EUIPO, które zostało zawarte we wniosku o przywrócenie stanu poprzedniego i podtrzymane następnie w piśmie rozszerzającym skarżącą, to stało się tak dlatego, że oddaliła ona wspomniany wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego i wniesione do niej odwołanie w całości, w związku z czym nie było konieczności powtarzania tych samych wyjaśnień w odniesieniu do każdego z żądań, które z nich wypływały.*
- 35 Zarzut dotyczący uchylenia się od orzeczenia w sprawie i braku uzasadnienia należy zatem oddalić. W następnej kolejności należy rozpoznać trzeci zarzut nieważności.

W przedmiocie zarzutu dotyczącego naruszenia art. 81 rozporządzenia nr 207/2009

- 36 Zdaniem skarżącej Izba Odwoławcza naruszyła art. 81 rozporządzenia nr 207/2009, dotyczący procedury restitutio in integrum, ponieważ uznała, że nie znajduje on zastosowania w sytuacji, w której wnosi się o ponowne rozpoczęcie biegu terminu do wniesienia skargi do Sądu, i stwierdziła, że nie jest właściwa do zastosowania tego przepisu w niniejszej sprawie.

37 Artykuł 81 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 stanowi:

„Zgłaszający lub właściciel unijnego znaku towarowego lub każda inna strona w postępowaniu przed Urzędem, która mimo zachowania należytej staranności wymaganej przez okoliczności, nie była w stanie dotrzymać terminu względem Urzędu może, na wniosek, mieć przywrócone swoje prawa, jeżeli dane uchybienie miało bezpośredni wpływ, na mocy przepisów niniejszego rozporządzenia, na utratę prawa lub środków odwoławczych”.

38 Skarżąca podnosi, że mówiąc o „terminie względem Urzędu”, prawodawca miał na myśli terminy „dotyczące” EUIPO lub „mające związek z” EUIPO. Utrata możliwości zaskarżenia decyzji izby odwoławczej do Sądu z powodu braku dochowania terminu do wniesienia skargi powinna zatem być przedmiotem procedury restitutio in integrum, ponieważ taki termin dotyczy EUIPO jako autora decyzji, która może zostać zaskarżona, i potencjalnej strony w sprawie przed Sądem.

39 Skarżąca uważa w istocie, że wyrażenia „względem”, „dotyczący” i „mający związek z” mają to samo znaczenie. Podkreśla ona, że moment rozpoczęcia biegu terminu przewidziany w rozporządzeniu nr 207/2009 jest determinowany decyzją EUIPO. Skarżąca, powołując się na art. 64 ust. 3 tego rozporządzenia, zwróciła też szczególną uwagę na to, że upływ tego terminu bez wystąpienia do Sądu sprawia, iż dana decyzja staje się ostateczna. Zauważa także, że w art. 81 ust. 5 wspomnianego rozporządzenia, w którym wskazano ograniczenia zakresu stosowania procedury restitutio in integrum, nie wymieniono art. 65 tego aktu, regulującego możliwość odwołania się do sądu Unii i określającego w szczególności termin do wniesienia skargi. A zatem jej zdaniem termin do wniesienia skargi do Sądu dotyczy EUIPO pod wieloma względami, a brak dochowania tego terminu może być przedmiotem wniosku o przywrócenie stanu poprzedniego.

40 Należy jednak przypomnieć, że motyw 12 rozporządzenia nr 207/2009 stanowi następująco:

„[...] niezbędne jest, zachowując obecną strukturę instytucjonalną Wspólnoty oraz równowagę sił, aby przewidzieć Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) niezależny w sprawach technicznych i posiadający autonomię prawną, administracyjną i finansową. W tym celu jest konieczne i właściwe, aby wspomniany urząd miał formę organu wspólnotowego, posiadającego osobowość prawną i wykonującego uprawnienia wykonawcze powierzone mu niniejszym rozporządzeniem i funkcjonującego w ramach prawa wspólnotowego, nie naruszając kompetencji instytucji wspólnotowych”.

41 Jak podnosi EUIPO, przyznanie jednej z jego instancji uprawnienia do uwzględnienia wniosku o przywrócenie stanu poprzedniego w odniesieniu do terminu do wniesienia skargi do Sądu prowadziłoby do naruszenia kompetencji tego ostatniego, który jest jedynym sądem właściwym – z zastrzeżeniem kontroli przeprowadzanej przez Trybunał – do dokonywania oceny dopuszczalności wniesionej do niego skargi zgodnie z art. 256 TFUE i 263 TFUE.

42 W tym względzie postanowienia powyższych artykułów przewidują, że Sąd kontroluje zgodność z prawem aktów wydawanych przez organy lub jednostki organizacyjne Unii zmierzające do wywołania skutków prawnych wobec osób trzecich, pod warunkiem że dochowane zostaną przesłanki dopuszczalności, zgodnie z którymi skargi muszą w szczególności być wnoszone w terminie dwóch miesięcy – w zależności od przypadku – od opublikowania aktu, od jego doręczenia stronie skarżącej lub, w przypadku braku tego doręczenia, od dnia, w którym strona skarżąca powzięła o nim wiadomość. Dopuszczalność stanowi zaś jeden z elementów oceny skargi należącej do kompetencji sądu, tym bardziej że sąd musi zbadać tę dopuszczalność z urzędu, co Trybunał przypominał w szczególności w postanowieniu z dnia 26 lutego 1981 r., Farrall/Komisja (10/81, EU:C:1981:60), czy w wyroku z dnia 23 kwietnia 1986 r., Les Verts/Parlament (294/83, EU:C:1986:166, pkt 19).

- 43 Prawdą jest, że art. 263 akapit piąty TFUE stanowi, iż akty tworzące organy i jednostki organizacyjne Unii mogą przewidywać wymogi i warunki szczególne dotyczące skarg wniesionych przez osoby fizyczne lub prawne na akty tych organów lub jednostek organizacyjnych zmierzające do wywołania skutków prawnych wobec tych osób. Jednakże w niniejszym wypadku art. 65 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009, który wskazuje, że skargę wnosi się do Sądu w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia decyzji izby odwoławczej, jest w pełni spójny z ogólnym systemem przewidzianym w art. 263 TFUE, jeżeli chodzi o właściwość sądu do oceny dochowania terminu do wniesienia skargi.
- 44 W tym względzie z akt sprawy wynika, że po powzięciu wiadomości o pierwszej decyzji skarżąca wniosła skargę do Sądu i w tych ramach Sąd rozstrzygnął już kwestię dochowania terminu do wniesienia do niego skargi na ową decyzję. Uznał on tę skargę za wniesioną po terminie, a w efekcie za niedopuszczalną. W tym wypadku, ponieważ zostało wniesione odwołanie, powyższa ocena mogłaby jeszcze zostać poddana ponownemu rozważeniu, jednak w każdym wypadku oceny tej powinny dokonać sądy Unii, a nie EUIPO. Nawet gdyby przyjąć, że izba odwoławcza EUIPO mogłaby uwzględnić wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego, to i tak w żaden sposób nie wiązałoby to Sądu w przeprowadzanej przez niego ocenie spóźnionego, lub nie, charakteru skargi wniesionej do tego sądu na pierwszą decyzję.
- 45 A zatem w sytuacji gdy skarga wnoszona do Sądu na decyzję izby odwoławczej EUIPO może zostać uznana przez sąd za wniesioną po terminie, zastosowanie znajduje nie art. 81 rozporządzenia nr 207/2009 dotyczący *restitutio in integrum*, ale postanowienia, które stosują się do sądu, czyli – poza art. 263 TFUE – art. 45 akapit drugi statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, zgodnie z którym „[u]pływ terminu nie narusza uprawnień, jeśli strona dowiedzie zaistnienia nieprzewidywalnych okoliczności lub siły wyższej”.
- 46 Postępowanie sądowe nie dzieli się zresztą od samego początku na dwie części, jak to przewidziano w art. 81 rozporządzenia nr 207/2009, czyli na z jednej strony złożenie skargi, a z drugiej strony wystąpienie z wnioskiem o przywrócenie stanu poprzedniego, co do którego sąd wypowie się odrębnie, aby ocenić dopuszczalność skargi pod względem dochowania terminu do jej wniesienia. Dopuszczalność jest bowiem badana co do zasady w ramach jednego postępowania wszczętego w następstwie wniesienia skargi, i tylko w przypadku gdy przed sądem zostanie podniesiony zarzut niedopuszczalności wymagający od niego orzeczenia w tym względzie bez przeprowadzania oceny co do istoty lub kiedy sąd ten z urzędu rozpatruje bezwzględną przeszkodę procesową, może on rozstrzygnąć kwestię dopuszczalności w drodze odrębnej decyzji, a następnie orzec co do istoty, jeżeli mimo wszystko uzna skargę za dopuszczalną.
- 47 W konsekwencji argumenty skarżącej oparte na analizie słownej i odnoszące się do okoliczności, iż termin do wniesienia skargi do Sądu dotyczy EUIPO pod wieloma względami, nie mogą zostać uwzględnione.
- 48 Postanowienia proceduralne zawarte w art. 81 rozporządzenia nr 207/2009 zachowują pełną spójność z przedstawioną w pkt 41–47 powyżej wykładnią art. 256 TFUE i 263 TFUE.
- 49 Artykuł 81 rozporządzenia nr 207/2009 zawiera bowiem ust. 2, który precyzuje, że zaniechana czynność musi być dokonana w terminie do wniesienia wniosku o przywrócenie stanu poprzedniego, czyli w terminie dwóch miesięcy od ustania przyczyn niedotrzymania terminu. Artykuł 81 ust. 4 tego rozporządzenia wskazuje, że „[i]nstancja właściwa do orzekania w sprawie zaniechanej czynności orzeka na podstawie [w przedmiocie] wniosku”. Zaniechaną czynnością jest czynność, która powinna być została dokonana w terminie, o którego przywrócenie występuje się we wniosku, i która ma na celu uzyskanie prawa lub skorzystanie ze środka odwoławczego.
- 50 W niniejszym wypadku, ponieważ chodzi tu o wniesienie do Sądu skargi na decyzję jednej z izb odwoławczych EUIPO, nawet gdyby należało zastosować art. 81 rozporządzenia nr 207/2009, to oznaczałoby to, w świetle ust. 2 i 4 tego artykułu, że zaniechana czynność, a mianowicie wniesienie

skargi, powinna była zostać dokonana w terminie dwóch miesięcy od ustania przyczyn, które nie pozwoliły na wcześniejsze jej wniesienie, i że w tym samym terminie do instancji właściwej do rozpoznania tej skargi, czyli do Sądu, powinien być wpłynąć wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego. Powyższe nie jest zgodne z interpretacją, której życzyłaby sobie skarżąca, i potwierdza przede wszystkim, że żaden z wydziałów ani żadna z instancji EUIPO nie mogły wypowiedzieć się w przedmiocie tego wniosku.

- 51 Ponadto zawartego w pkt 45 powyżej wniosku nie może podważyć podkreślana przez skarżącą okoliczność, że art. 81 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009, który przewiduje wyjątki od stosowania tego artykułu w odniesieniu do określonych terminów w postępowaniach toczących się przed EUIPO, nie wymienia wskazanego w art. 65 tego rozporządzenia terminu do wniesienia skargi do Sądu. Ów brak daje się wyjaśnić tym, że art. 81 rozporządzenia nr 207/2009 w całości nie znajduje zastosowania do postępowań wszczynanych przed sądem Unii. Wprawdzie, jak podkreśla także skarżąca, art. 82 tego rozporządzenia, zatytułowany „Kontynuacja postępowania”, dotyczący innych przypadków niedochowania terminu „względem” EUIPO, które mogą być konwalidowane, wręcz przeciwnie, w swym ust. 2 wyraźnie wymienia wśród przepisów określających terminy, które są wyłączone z zakresu jego stosowania, art. 65 tego rozporządzenia, jednak ten brak harmonii w zredagowaniu postanowień art. 81 i 82 rozporządzenia nr 207/2009 nie stoi na przeszkodzie dostrzeżeniu, że w tych dwóch rodzajach sytuacji przepisy dotyczące terminów „względem” EUIPO nie mogą odnosić się do terminów związanych z wnoszeniem skarg do sądu Unii.
- 52 A zatem Izba Odwoławcza słusznie uznała się za niewłaściwą, podobnie jak sekretariat izb odwoławczych, do rozpoznania złożonego przez skarżącą wniosku o przywrócenie stanu poprzedniego, a zarzut trzeci należy w związku z tym oddalić.

W przedmiocie pozostałych zarzutów

- 53 Dokonane w pkt 52 powyżej stwierdzenie jest wystarczające do oddalenia skargi, w tym żądania dotyczącego przekazania sprawy do EUIPO, bez konieczności rozpatrzenia dwóch pozostałych wysuwanych przez skarżącą zarzutów, które pozostają bez znaczenia dla sprawy, gdyż w sytuacji gdyby okazały się uzasadnione, nie mogą doprowadzić do stwierdzenia nieważności zaskarżonego aktu.
- 54 Izba Odwoławcza odrzuciła bowiem odwołanie od pisma sekretariatu izb odwoławczych z dnia 29 sierpnia 2014 r. jako niedopuszczalne. W tym względzie wystarczy, by jedna z przyjętych przez Izbę Odwoławczą podstaw niedopuszczalności była uzasadniona, co zostało stwierdzone w pkt 52 powyżej, ażeby niniejsza skarga na zaskarżoną decyzję nie mogła zostać uwzględniona (zob. analogicznie, w odniesieniu do kilku motywów uzasadniających decyzję Komisji, wyroki: z dnia 6 listopada 1990 r., Włochy/Komisja, C-86/89, EU:C:1990:373, pkt 20; z dnia 14 grudnia 2005 r., General Electric/Komisja, T-210/01, EU:T:2005:456, pkt 42, 43; lub, w odniesieniu do kilku podstaw niezgodności z prawem przyjętych przez Sąd, wyrok z dnia 18 marca 1993 r., Parlament/Frederiksen, C-35/92 P, EU:C:1993:104, pkt 31; lub też, w odniesieniu do kilku motywów oddalenia skargi przez Sąd, postanowienie z dnia 24 stycznia 1994 r., Boessen/CES, C-275/93 P, EU:C:1994:20, pkt 25, 26).
- 55 W szczególności, co się tyczy drugiego z zarzutów wysuniętych przez skarżącą, zgodnie z którym Izba Odwoławcza naruszyła art. 65 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ potwierdziła, że datą doręczenia pierwszej decyzji, którą należało przyjąć do celów obliczenia terminu wniesienia skargi do Sądu, był dzień 20 grudnia 2013 r., EUIPO słusznie zaznacza, że zważywszy na rozumowanie Izby Odwoławczej, które doprowadziło do odrzucenia wniosku o przywrócenie stanu poprzedniego z powodu niedopuszczalności, zarzut ten nie ma znaczenia dla sprawy.

W przedmiocie kosztów

- ⁵⁶ Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy – zgodnie z żądaniem EUIPO – obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (druga izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Monster Energy Company zostaje obciążona kosztami postępowania.

Martins Ribeiro

Gervasoni

Madise

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 8 czerwca 2016 r.

Podpisy